

մէջ անպակաս էին անձինք՝ որոնք «ան-
խտիր տան զանձինս որկորստութեան եւ
արբեցութեան» (Ընդհ. 20): Սարգիս վրդ-
ասոնց բազմութիւնը եւ զինւոյն հետ ա-
ւանդական մտերմութիւնը ցոյց կու տայ
հեզնութեամբ մը. «Բազումք ի մէնջ ի-
բրեւ զհայրենի ժառանգութիւն պահեն
զարբեցութիւն» (792), ինչ որ աշխար-
հականաց զինեմուլութեան ժառանգակա-
նութիւնը կը յիշեցնէ (աստ, 223):

Անգամ մը զեղխութիւնն զմենաստանն
աշխարհի մերձեցնելէն վերջ՝ շատ դիւրին
էր որ վանականը ելնէին նոյն հաճոյք-
ներն աշխարհի մէջ իսկ որոնել: Ման-
դակունւոյն ընծայուած ճգնաւորաց խրա-
տին մէջ կը յանդիմանուին վանաց երի-
ցունք, որոնք «երիվարաւ սատանայի՛»
այս ինքն սատանայի վրայ նստած՝ «զհետ
տերանց եւ տիկնաց յածեալ ծփին» (219):
Եւ Լամբրոնացին մատնացոյց կ'ընէ ա-
նոցմէ ժամանակակից նշանաւոր դէմք մը,
Տուտէորդին, որ «ուտելով եւ ըմպելով
ընդ աշխարհականաց՝ զպորտն պարարէ»
(Թղթ. 223): Սա մրցակից ունէր ուրիշ-
ներ ալ, որոնք աշխարհականաց հետ կը
բնակէին քաղաքաց ու գիւղերու մէջ. եւ
«յորովայնամուլութիւնս անպատկառս եւ
յարբեցութիւնս անառակս եւ յամենայն ան-